

Open brief aan Huub van den Dungen

Geachte heer Van den Dungen,

Enkele maanden geleden, als ik het goed heb op of rond 21 mei, was u in de uitzending van 'Onderweg' van de Wereldomroep, u weet wel, het programma van Bob van Beeten en Bart van Riel.

In die uitzending ging u in op een vraag van een luisteraar met betrekking tot de onkostenvergoeding, die wij als chauffeurs ontvangen. De vraag die werd voorgelezen, luidde: 'Huub, probeer je ook eens wat aan de onkostenvergoeding te doen?' De strekking van die vraag was natuurlijk, dat u dit in de CAO-onderhandelingen eens moet aankaarten om tot een acceptabele onkostenvergoeding te komen .

Over uw antwoord hebben velen zich boos gemaakt. Eén van die mensen was ik. En ik was zo boos, dat ik in een impulsieve bui 'Onderweg' meteen heb gemailed, dat 'Huub staat te liegen' met daarbij een aantal stevige voorbeelden. Mijn opmerking werd voorgelezen en daarbij merkten Bob en Bart op, kennelijk enigszins geschrokken van mijn felheid, dat ik dat dan maar tegen Huub zelf zou moeten vertellen. Vandaar dan nu deze brief. Wat laat misschien, maar dat heeft diverse oorzaken van bijkomstig belang.

Allereerst iets over uw antwoord. Uw antwoord op de vraag van de luisteraar om als CAO-onderhandelaar iets te doen aan de onkostenvergoeding, was, dat die het laatste jaar of jaren al flink was verbeterd.

Maar, Huub, óf je staat hier dan lelijk te jokken, óf je weet er niets van. Ga ik uit van het eerste, dan is dat héél erg en een vakbondsonderhandelaar onwaardig! Waarom? Om aan de buitenwereld een verkeerd beeld te laten zien? Om het plaatje beter te laten lijken, dan het is? Want een simpele kijk in de voorbijgaande jaren leert, dat het niet zo is. Glashelder als ik al bij mijzelf op de oude loonafschriften kijk en die naast de huidige neerleg. Ik neem u even mee om de onwaarheid van uw opmerking aan te tonen en dan kijken we, om deze brief wat overzichtelijk te houden, naar de vergoedingen per 24 uur afwezigheid.

In 1975 werd 45 gulden onkostenvergoeding per 24 uur vergoed. Dat is ruim 20 euro en deze vergoeding steeg gestaag tot 82 gulden, een kleine 40 euro tot circa 1992. Eind jaren '80 en begin jaren '90 van de vorige eeuw hadden we ook een redelijke vergoeding voor een stilstaand weekeinde, die, als ik het wel heb, 150 gulden voor de zaterdag en 250 gulden voor de zondag bedroeg. Nadien werd op zeker moment het grootste deel van die weekendvergoeding afgeschaft en de onkostenvergoeding steeg niet meer.

Alleen de laatste 2 tot 3 jaar heeft een 'verhoging' plaatsgevonden: het laatste jaar van 42,72 naar 43,08, een verhoging van maar liefst 34 cent! Beste Huub, zelfs op weekbasis, dus van 7 x 34 cent (= €2,38) kun je nog geen zoute haring kopen! En de eerdere keren dat deze onkostenvergoeding, pas na jaren, weer omhoog ging, waren

vergelijkbaar weinig. Van een forse verhoging, Huub, is dan ook totaal geen sprake, terwijl de horeca de prijzen vanaf 1992 inmiddels meer dan verdubbeld heeft. Betaalde ik voor een kopje koffie in Frankrijk rond 1992 nog 3 frank (nog geen 40 (euro)cent), thans is dat € 1,20: het drievoudige!

Overall hebben de prijzen van eten en drinken een enorme prijsverhoging laten zien, terwijl wij, hardwerkende chauffeurs, het met een hongervergoeding moeten doen!

Begrijpt u, Huub, waarom ik (en met mij vele anderen), zo boos op u ben geworden? Maar goed, misschien stond u wel helemaal niet te liegen. Misschien, hoewel ik het me nauwelijks kan voorstellen, misschien wist u wel niet beter! Hoe onwaarschijnlijk dat ook klinkt, het kan zo zijn. En eigenlijk is dat ook heel erg, dat u niet eens weet, waarover u praat. Dat u niet eens weet, wat u zegt. En dat u zich wel uitgeeft voor 'onderhandelaar'. Een niets wetende onderhandelaar die voor uw leden, en -hoe vreemd- ook voor niet leden, een C.A.O. moet afsluiten.

Triest, héél triest!

Willem Grünbauer, Willemdeschaker@hotmail.com willemdeschaker.blogspot.com

[Reageren op dit bericht](#)